

Jertfele împăcării

George Coșbuc

În negura pădurii castelul îngrădit
Cu șanțuri uriașe stă trist, mucigăit,
Și numai câteodată în jurul său revine
Mișcarea vieții calde, când paveze quirine
Răsar de după ziduri - de două ori pe an.
Atunci legionarii colosului roman
Ies grabnici ca furtuna și tari ca răzbunarea,
Dar nu le simți nici pasul, nici nu le-auzi strigarea,
Se-mprăștie deodată și iar s-adună des
Și pier în crâng. Se joacă? Dar iată-i! Dânșii ies
Mai mulți! Erau o sută și-acum ei sunt o mie,
Mai iuți și mai năvalnici, mai plini de vijelie.
S-amestecă, s-aruncă popor peste popor!
Ies fulgere din sulițe, dar sulițele mor
Zdrobite de pieptarul puternicelor zale;
Ajung acum la piepturi, cu pumnii-și fac ei cale
Prin șiruri teutone: nici țipete de guri,
Nici tropot nu s-aude! Vezi numai izbituri
De pumn, mișcare mută de braț și de secure.
Și-n muta zvârcolire, ei intră în pădure
Așa-nceștați: și codrii iau flacără acum.
Și ei se luptă-n flăcări, s-azvârl, se îneacă-n fum,
Iar brazii cad pe dânșii aprinși, se prăbușește
În capul lor tot codrul, dar nimeni nu gândește
La fugă - două neamuri aprinse de un gând:
Din doi protivnici unul să piară mai curând.